

VLAAMS PARLEMENT

Zitting 1996-1997

2 oktober 1996

HANDELINGEN

COMMISSIEVERGADERING

COMMISSIE VOOR BINNENLANDSE AANGELEGENHEDEN, STADSVERNIEUWING EN HUISVESTING

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de opeising van verkrotte en/of langdurig leegstaande gebouwen door de Vlaamse overheid

Interpellatie van de heer Francis Vermeiren tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de staat van de sociale woningen
Met redenen omklede motie

Interpellatie van de heer Emiel Verrijken tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de voorgenomen fusie van het Gemeentekrediet met het Crédit Local de France

Vraag om uitleg van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de samenwerking tussen Gemeentekrediet van België en Crédit Local de France
Met redenen omklede motie

Commissie voor
Binnenlandse Aangelegenheden,
Stadsvernieuwing en Huisvesting

Woensdag 2 oktober 1996

VOORZITTER : De heer Georges Cardoen

– *De interpellatie wordt gehouden om 10.13 uur.*

Interpellatie van de heer Pieter Huybrechts tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de opeising van verkrotte en/of langdurig leegstaande gebouwen door de Vlaamse overheid

De voorzitter : Ik wil uw aandacht vestigen op het feit dat we over een nieuw reglement beschikken, dat we vanaf nu zullen toepassen. Ik maak een uitzondering voor de vraag om uitleg van de heer Van Vaerenbergh, die werd ingediend toen het oude reglement nog van toepassing was en voor dewelke we ons dus zullen beroepen op dit oude reglement.

Aan de orde is de interpellatie van de heer Huybrechts tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de opeising van verkrotte en/of langdurig leegstaande gebouwen door de Vlaamse overheid.

De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, dames en heren, eind 1995 werd de heffing op leegstand en verkrotting bij decreet geregeld door het Vlaams Gewest. Bedoeling is – of moet ik nu zeggen : was – om samen met de Vlaamse gemeenten de leegstand en verkrotting van gebouwen en woningen te bestrijden. We vinden dit een goed initiatief : mijns inziens is het een noodzakelijk onderdeel van het beleid inzake ruimtelijke ordening, huisvesting en stedelijk beleid. Daartoe moeten – of moesten – de Vlaamse gemeenten elke vermoedelijke leegstand en verkrotting signaleren aan het Vlaams Gewest. In ruil voor hun medewerking zouden de gemeenten dan een financiële vergoeding krijgen. Met die

gegevens zou het Vlaams Gewest een inventaris opmaken van de verwaarloosde en leegstaande gebouwen en zou er een leegstandsheffing komen op deze woningen. Dit was blijkbaar toch de bedoeling. Onlangs heb ik echter vernomen dat deze pas ingevoerde belasting op krotwoningen zou worden ingetrokken en uitgesteld tot volgend jaar. Klopt dit ? En zo ja, wat is de reden daarvoor ?

Daaraan gekoppeld hebt u ook de intentie geuit de Vlaamse overheid, het OCMW en zelfs lokale huisvestingsmaatschappijen de bevoegdheid te geven om leegstaande en verkrotte gebouwen op te eisen. Als ik me niet vergis beperkt deze macht tot opeising zich tot op heden tot de burgemeester. De bedoeling is dat de overheid deze gebouwen na opeising zou renoveren, dat ze aan de eigenaar een lage huurprijs betaalt en dat de overheid op haar beurt het vernieuwde gebouw zou doorverhuren. De eigenaar wordt in dit geval wél verplicht afstand te doen van zijn opzeggingsrecht. De overheid is er op deze manier van verzekerd dat het door haar geïnvesteerde bedrag wordt terugverdiend. Mijnheer de minister, welke huurprijs zal aan de eigenaar worden uitbetaald. Is dit een vast bedrag ? Of is dit bedrag afhankelijk van de verhuurprijs door de overheid ? Welke huurprijs zal door de overheid aan de huurder worden aangerekend ? Kadert dit alles in een beleid van sociale huisvesting ? Indien de overheid het door haar ter renovatie geïnvesteerde bedrag heeft terugverdiend, kan de eigenaar dan terug over zijn eigendom beschikken ? Of blijft deze eigendom voor eeuwig in de handen van de overheid ?

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, vooreerst wil ik zeggen dat de inleiding van de heer Huybrechts me enigszins verbaast. Hij vraagt of het klopt dat de gehele reglementering inzake heffing en leegstand wordt uitgesteld. Uit respect

Peeters

voor dit parlement wil ik verklaren dat dit goedgekeurd werd binnen een decretale regeling, die dan ook zal worden uitgevoerd zoals voorzien. Er is geen enkele wijziging in aangebracht. Ik weet niet of u aanwezig was in het parlement toen deze regeling werd goedgekeurd, maar ze werd alleszins goedgekeurd. Ik weet niet waar dit gerucht vandaan komt, maar ik moet het tegendeel verklaren : nu werden ook alle gemeentebesturen verzocht om aan de inventaris en de uitvoering van de hele regeling mee te werken. Daaromtrent bestaat geen twijfel.

De heer Pieter Huybrechts : Het was dan ook een gerucht. Ik citeer hier de Gazet van Antwerpen in haar editie van gisteren, 1 oktober : de belasting op de krotwoningen en de verkrotte weekendverblijven, die pas drie maanden geleden werd ingevoerd, wordt nu al ingetrokken.

Minister Leo Peeters : Door wie ? Door het stadsbestuur van Antwerpen ?

De heer Pieter Huybrechts : Dat wordt niet vermeld.

Minister Leo Peeters : Het staat het stadsbestuur van Antwerpen natuurlijk vrij om zijn eigen reglementering te herroepen, zoals heel veel gemeenten hebben gedaan. Ik heb steeds gezegd dat het aangewezen is dat ze dit doen, en de meeste gemeenten doen het nu ook. De reden daarvoor is dat de door ons vastgelegde regeling een vaste juridische basis creëert. Tegelijk vergoedt men nu de gemeenten voor hun inspanningen, iets waarvoor ik sterk heb gepleit. De gemeenten moeten immers de waardering krijgen voor het werk dat ze op het terrein verrichten.

De heer Pieter Huybrechts : Zoals ik zei, ik vind het een goed initiatief.

Minister Leo Peeters : Het staat elke gemeente natuurlijk vrij daarin de beslissing te nemen die ze zelf nodig acht. De meeste verbinden zich echter tot dit systeem van de gewestelijke heffing. Daarover bestaat geen enkele twijfel : dit wordt onverminderd voortgezet. De hele administratieve cel houdt zich daar trouwens reeds mee bezig. Op dit ogenblik zijn 28 personeelsleden van de Vlaamse Gemeenschap officieel aangesteld om deze hele regeling uit te voeren. Het draait dus op volle toeren. Ik denk ook dat het een goede maatregel is, zoals u bevestigde. Eveneens denk ik dat het op het terrein reeds een onmiddellijk effect heeft gehad.

Wat dat betreft zullen we vrij snel de resultaten kunnen zien.

Waar u wellicht op zou kunnen doelen is het feit dat er inzake de bedrijfsterreinen een inventariswijziging is. Dat behoort echter niet rechtstreeks tot mijn bevoegdheden.

U hebt het over het opeisingsrecht, dat is toevertrouwd aan de burgemeester op basis van een aantal voorwaarden, evenals op basis van artikel 134 van de Gemeentewet. Ik heb steeds verklaard dat er vele randvoorwaarden worden gesteld. Wel hebben we reeds een aantal belangrijke stappen gezet. Zo was bijvoorbeeld het opstellen van die inventaris een van de voorwaarden om het optreden van de burgemeester mogelijk te kunnen maken. Toch blijven er nog steeds teveel voorwaarden, zodat dit in de praktijk eigenlijk bijna nooit wordt toegepast. De bevoegdheid om de Gemeentewet te wijzigen ligt nog steeds op het federale vlak. De federale overheid heeft nu opdracht gegeven aan de Koning Boudewijnstichting om een globaal onderzoek in te stellen naar de manier waarop men dat kan wijzigen. De federale wetgever kan echter van dit opeisingsrecht geen huisvestingsmaatregel maken, daar dit precies tot de bevoegdheid van het Gewest hoort. Het opeisingsrecht is op dit ogenblik bedoeld voor de acute noodgevallen. Het betreft hier de opeising die zich móet voordoen op basis van noodsituaties. Alleen in die omstandigheden kan worden opgetreden. Wél kunnen we in het globale kader van de strijd tegen de verloedering in buurten en wijken, op basis van de voorgestelde regeling, een aantal andere voorwaarden stellen. Op die manier voeren we een nieuw recht in. Op dit ogenblik is het nog te vroeg om op een aantal van uw concrete vragen te antwoorden. Ik kan dus nog niet zeggen welk huurbedrag zal worden uitbetaald, daar dit recht op dit ogenblik nog niet bestaat.

De afstand van opzeggingsrecht is natuurlijk niet nieuw in onze wetgeving. Op dit ogenblik bestaat dit reeds in een aantal gevallen. De huurrenovatie-overeenkomst is een van de meest gekende en toegepaste van die gevallen. Deze rechtsfiguur wordt door de huurwet vastgesteld : de verhuurder wordt een vermindering van huurprijs, net als een afstand van opzeggingsrecht toegestaan. Deze beide mogen worden samengevoegd. Dit toestaan gebeurt in ruil voor een aantal door de huurder verrichte renovatiewerken. Op zich is deze rechtsfiguur dus niet nieuw in de federale wetgeving. We moeten ons, denk ik, gedurende de komende periode bezinnen over de vraag of we, binnen de gewestelijke reglementering, naar een dergelijke regeling

Peeters

willen evolueren. Daarbij gaat het niet alleen over opeising, maar eerder over de structurele aanpak vanuit de vraag op welke manier de overheid, betreffende een aantal leegstaande en verwaarloosde woningen en rekening houdend met de bestaande hoge woningnood, iets meer mogelijkheden kan bieden. Ik pleitte er reeds voor om er naast de burgemeester eventueel ook anderen de mogelijkheid toe te geven. De heer Van Der Poorten vroeg destijds, zo herinner ik me zeer goed, of dit alleen een zaak moest zijn van de burgemeester.

Men moet leegstand en verwaarlozing maximaal bestrijden. Als een aantal mensen onwillig blijven om daar iets aan te doen, ondanks de ingevoerde heffingen, dan hebben we de maatschappelijke plicht te trachten dit patrimonium voor een deel ter beschikking te stellen aan de hulpbehoevenden in de maatschappij, aan zij die behoefte hebben aan een volwaardige woning. De overheid kan in de toekomst een rol spelen in dit structureel initiatief, samen met de diverse betrokkenen, niet alleen de burgemeester dus. Dat is de huidige stand van zaken. Op de concrete vragen kan ik nog niet antwoorden, daar de maatregel nog niet concreet is. Gaan we over tot het op gang brengen van een dergelijke structurele aanpak, dan zal dit ook in deze commissie worden besproken en zullen we ongetwijfeld uw vragen trachten te beantwoorden.

De voorzitter : De heer Huybrechts heeft het woord.

De heer Pieter Huybrechts : Ik dank de minister voor zijn antwoord. We zullen zien hoe dit evolueert. Ik ben het met de minister eens wanneer hij stelt dat de doelbewuste verkrotting en leegstand moeten worden bestreden.

De voorzitter : Mijnheer de minister, als u het hebt over anderen, aan wie denkt u dan ?

Minister Leo Peeters : Ik herinner me dat de heer Van der Poorten zich afvroeg of alleen de burgemeester zou mogen beslissen. Toont een burgemeester zich immers niet bereid dit te doen, dan rest er geen ander mogelijkheid. Hij vroeg zich af of het college van burgemeester en schepenen, of zelfs de gemeenteraad, niet bij de discussie mocht worden betrokken en een deel van de bevoegdheid krijgen. Ook denk ik aan de OCMW's, die vanuit hun sociale functie in deze ongetwijfeld een rol kunnen spelen. Ook de sociale huisvestingsmaat-

schappijen, die traditioneel de huisvestingsmarkt voor de overheid beheren, moeten een kans krijgen. Dit zijn een paar instanties die ik onmiddellijk kan opnoemen. We moeten bekijken hoe we die mogelijkheid aan zoveel mogelijk betrokkenen kunnen geven.

De voorzitter : Ik wil natuurlijk niet het alleenrecht voor de burgemeester opeisen. Toch meen ik dat er hier een politieel toezicht aan de grondslag ligt en dat we voorzichtig moeten zijn voor een te sterke uitbreiding. Ik heb het dan nog niet over het college van burgemeester en schepenen, maar als men zover gaat dat de OCMW's in deze eigenmachtig kunnen optreden, dan vind ik dat toch zeer ver gezocht. Maar dat is hoogstwaarschijnlijk een discussie voor later.

De heer Van Der Poorten heeft het woord.

De heer Mark Van Der Poorten : Er wordt hier verwezen naar mijn betoog bij de bespreking van de beleidsbrief enige tijd geleden. In onze gemeente zijn we stringent gaan optreden, omdat we geplaagd werden door leegstand, verval en verwaarlozing. De ervaring leert ons dat men te werk moet gaan op basis van een politieel verslag of op basis van de verslagen van het huisvestingsbestuur. Uiteindelijk blijft de wettelijke bevoegdheid om over te gaan tot de onbewoonbaarverklaring bij de burgemeester. De ervaring leert echter dat dit vaak wordt uitgespeeld ten opzichte van de persoon van de burgemeester. Het kan hemzelf in moeilijkheden brengen, wat niet altijd gemakkelijk is. Ik pleitte er daarom voor om deze bevoegdheid terug te brengen tot een bepaald bestuursniveau. Ik spreek me er niet over uit tot welk bestuursniveau.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Er bestaat zeker geen twijfel over dat het opeisingsrecht politieel een taak en een opdracht blijft van de burgemeester. Ik ben het wel eens met de heer Van der Poorten dat dit op diverse manieren kan worden uitgespeeld tegen de burgemeester. Het creëren van de mogelijkheid van een algemeen debat zorgt dan voor enige terugval voor de burgemeester. We moeten onderscheid maken tussen de sociale en de politieke maatregel. De politieke opeisingsmaatregel blijft dus bestaan en komt toe aan de burgemeester. Voor de huisvestingsmaatregel kunnen we ons afvragen of er geen rol is weggelegd voor anderen.

Peeters

De OCMW's zijn bijvoorbeeld vaak bezig met de huisvestingsproblematiek.

De voorzitter : Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Francis Vermeiren tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de staat van de sociale woningen

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Vermeiren tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de staat van de sociale woningen.

De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, onze huidige minister van Huisvesting heeft zeer recent en ook tijdens de bespreking van de begroting en van zijn beleidsbrief melding gemaakt van het feit dat hij veel verwacht van het urgentieprogramma van de sociale huisvesting, waarvoor de n.v. Domus Flandria werd opgericht. Ik heb al verwezen naar zijn beleidsbrief met betrekking tot het huisvestingsbeleid in Vlaanderen, die als ondertitel heeft Een leefbaar Vlaanderen waar het goed is om te wonen. Hierin verschaft de minister een aantal toelichtingen bij dit initiatief van zijn voorganger. We hebben het er trouwens uitvoerig over gehad, enkele maanden geleden bij de bespreking van de beleidsbrief. Er werden in 264 projecten voorzien, goed voor bijna 10.000 woningen. Bij dit initiatief, dat is bedoeld om tegemoet te komen aan de meest acute huisvestingsnoden, werden zowel de privé-sector betrokken, als de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, de erkende sociale huisvestingsmaatschappijen, de gemeenten, de intercommunales en de OCMW's als vertegenwoordigers van de openbare sector. Terwijl in de loop van 1995 iets meer dan 4.000 woningen van het totale programma van Domus Flandria werden voltooid, zouden er in de loop van dit jaar nog 3.835 bijkomen. De minister beklemtoonde in zijn beleidsbrief, en naar mijn gevoel terecht, dat de woningvoorraad zo ruim voldoende zou zijn. Los daarvan stellen we zowel in de steden als in de randgemeenten vast, dat er op dit moment een zeer ruim aanbod is. Dit heeft mis-

schien wel iets te maken met de federale politiek op het gebied van het eigendomsrecht.

De minister vermeldde echter ook dat het met de kwaliteit van de woningen minder goed was gesteld. Na het meer kwantitatieve inhaalprogramma van Domus Flandria, moest nu de klemtoon worden gelegd op de kwalitatieve aspecten. Dit was zeker nodig, aangezien de minister moest erkennen dat 15 percent van het woningbestand zware gebreken vertoonde. Met betrekking tot de uitrusting van de woningen in Vlaanderen scoorden wij zeer laag, dit ondanks een merkbare verbetering. We kunnen dan ook de betrachting bijtreden om op het vlak van het woonbeleid te streven naar een verbetering van de kwaliteit van het wonen, met een bijzondere aandacht voor het herwaarden van het bestaande patrimonium en het renovatiebeleid. Het is erg dat, ondanks de klemtoon die de Vlaamse regering de jongste jaren legt op de woonkwaliteit, de minister in zijn beleidsbrief moet toegeven dat in absolute gevallen het aantal slechte woningen de jongste jaren niet is gedaald. Het was duidelijk onvoldoende om met een kwantitatieve inhaaloperatie uit te pakken, waartoe het programma van Domus Flandria uiteindelijk moest dienen.

Het is essentieel dat initiatieven worden genomen die moeten leiden tot een verbetering van de woonkwaliteit, in het bijzonder van de sociale woningen. Het volstaat niet om erop te wijzen dat een programma ter verbetering van de woonkwaliteit noodzakelijk blijft. Het percentage van de woningen met zware gebreken in Vlaanderen bedraagt 11,77 percent van de ruim 8.435 door de provinciale afdelingen van de Arohm onderzochte woningen. Dit aantal is zeker als aanzienlijk te beschouwen. Vooral opvallend zijn de percentages in de provincies Oost- en West-Vlaanderen, respectievelijk 14,4 en 16,5 percent, terwijl in Vlaams-Brabant één woning op tien van slechte kwaliteit is.

Men zou kunnen verwachten dat een ernstige kentering was ingetreden met de verwezenlijking van het met de grote trom aangekondigde Domus Flandria. Daarom heeft onze fractie met veel belangstelling inzage genomen in het jaarboek 1995 van het departement Leefmilieu en Infrastructuur van de Vlaamse Gemeenschap. Hierin wordt verwezen naar het kwaliteitsonderzoek van het woningpark in Vlaanderen, dat de minister in zijn beleidsbrief aanhaalde. We leren hieruit dat van de 165.000 slechte behuizingen bewoond door de eigenaars, er 102.000 worden betrokken door gepensioneerden. Bij de huurwoningen zijn er dat

Vermeiren

nog eens 42.000. De gepensioneerden samen leven met andere woorden in bijna de helft of in 144.000 van de 300.000 slechte woningen. Dat kan toch niet de bedoeling zijn. Veel bewoners van deze woningen zullen binnen een kwarteeuw wellicht reeds denken aan de problemen waarmee ze bij hun pensionering zullen worden geconfronteerd. Hoe kunnen ze een woning, waarvan de prijs-kwaliteitsverhouding nu al te wensen overlaat, onderhouden? Zullen ze dan nog over voldoende financiële middelen beschikken?

Veel gepensioneerde eigenaars van woningen die zware gebreken vertonen verdienen een ruimere belangstelling van de overheid. Men kan toch niet verwachten dat deze eigenaars alleen hun heil zoeken in bejaardentehuizen of andere instellingen. Zolang ze onder hun eigen dak wonen, zullen ze veel minder kosten aan de maatschappij en daarom moet alles in het werk worden gesteld om deze categorie eigenaars bij te staan door renovatiemaatregelen, die zeker minder zullen kosten dan nieuwbouw.

Domus Flandria was een kortetermijnoplossing, een blitzkrieg, een uitvinding die alles zou oplossen, de grote verstandhouding tussen de meerderheidspartijen – de een heeft dat weliswaar gemakkelijker geslikt dan de ander. De oplossing die men bood, is echter niet uit de bus gekomen.

We zullen in de toekomst meer dan ooit moeten streven naar langetermijnoplossingen die ook een ander beeld zullen scheppen van Vlaanderen. Het jaarboek van het VLIM en het jaarboek van het departement Leefmilieu en Infrastructuur vermelden Roeselare, Tielt, Dendermonde, Eeklo en Oudenaarde als verkerend in opvallend slechte toestand. Er moeten dus dringend belangrijke inspanningen worden gedaan om de woonkwaliteit te verbeteren – en niet alleen van de sociale woningen.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, we hebben allemaal die mooie brochure gekregen over de staat van het woningpark in Vlaanderen. Daarin wordt het woningpark beschreven, en de interpellatie van de heer Vermeiren ging vooral over de actuele sociale woningbouw.

Mijn vraag is een punctuele vraag. Dit is een algemene studie over het uitzicht en de kwaliteit van het woningpark. Bestaat iets dergelijks uitsluitend voor wat betreft de sociale woningbouw? Dat is voor ons zeer interessant, want het gaat immers om de zwaksten van de maatschappij en als gemeenschap doen we hier investeringen.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer de voorzitter, collega's, de vraag van mijnheer Van Vaerenbergh laat me toe te zeggen dat mijnheer Vermeiren, hoe goed hij het ook heeft bedoeld, een aantal dingen heeft samengebracht die niet meteen samenhangen.

De heer Francis Vermeiren : Ik was ook beperkt in tijd.

Minister Leo Peeters : Het is geen verwijt naar wie dan ook. Het is altijd verdienen een aantal dingen samen te brengen, maar hier moet men toch een onderscheid maken.

Het onderzoek naar de woonkwaliteit is een globaal onderzoek, en het is dus geen onderzoek naar de woonkwaliteit in de sociale woningbouw. Het is een onderzoek naar de kwaliteit van de totaliteit van de woningvoorraad, en dus vooral een onderzoek naar de kwaliteit van de privé-woningen die ter beschikking staan in Vlaanderen, waar de sociale woningbouw een aandeel van 5 procent heeft binnen het totale woningpatrimonium. Dat is dus heel weinig.

Als men één en ander door elkaar gooit, dan geeft men de indruk – en dan begrijp ik het niet meer – dat die sociale woningen gebouwd door Domus Flandria niet aan de woningkwaliteitsnormen zouden voldoen. Integendeel, men kan binnen de sociale huisvestingssector als overheid geen enkele woning ter beschikking stellen die niet aan de voldoende kwaliteit zou voldoen. De kwaliteit van elke woning, die ter beschikking wordt gesteld binnen de sociale huursector, moet worden gegarandeerd. Dat geldt zowel voor de VHM en zijn lokale maatschappijen, en dat geldt ook voor alle woningen die door Domus Flandria ter beschikking worden gesteld.

Men mag toch niet de indruk wekken dat als de globale beoordeling – het hele stedenbouwkundig aspect, de omgevingsfactoren, de leefbaarheid, de stedenbouwkundige inplanting – op een bepaald aspect iets minder scoort dit zou betekenen dat de woning van mindere waarde is. Dat is het dus helemaal niet. Alle woningen – en hier mag geen mis-

Peeters

verstand over bestaan – die door erkende maatschappijen en Domus Flandria ter beschikking worden gesteld, voldoen dus aan de minimale kwaliteit die wordt opgelegd, en ze voldoen zelfs aan meer dan dat.

De heer Francis Vermeiren : Valt die minimumkwaliteit dan onder de noemer zeer zwak ?

Minister Leo Peeters : Neen. Ik wil u straks het overzicht geven van de globale aspecten die in dat onderzoek naar voren zijn gekomen. Men heeft daar ook conceptuele aspecten in naar voren gebracht – de stedenbouwkundige aspecten, de architecturale vorm in zijn algemeenheid, de individuele en collectieve buitenruimtes. Qua uitrusting van de woning voldoen zij volledig aan de gestelde eisen.

De heer Francis Vermeiren : Het waren dus slechte architecten, als ik u goed begrijp ?

Minister Leo Peeters : Dat zou ik niet durven zeggen. Ik zie heel mooie en goede projecten, en zoals bij alle projecten zal de individuele beoordeling wel heel vaak een rol spelen.

Het onderzoek naar de woonkwaliteit hebben we gedaan op een globale manier, en we zijn tot de vaststelling gekomen dat er voor wat het totale patrimonium betreft een driehonderdduizend woningen van mindere kwaliteit zijn. Deze woningen situeren zich op de privé-markt. Dat betekent dat we een termijnvisie moeten vastleggen, en ik ben van oordeel dat we zo'n onderzoek moesten doen om deze gegevens ter beschikking te krijgen. Dat betekent ook dat we binnen de komende maanden in ieder geval de discussie moeten voeren hoe we proberen de woonkwaliteit in de privé-sector te verbeteren. Dat wordt een opgave voor de komende maanden.

De groep gepensioneerden zijn afzonderlijk vermeld. Ik heb dit onmiddellijk aangehaald als één van de grote problemen, met name dat ongeveer de helft van de woningen van mindere kwaliteit worden bewoond door bejaarden, die doorgaans ook eigenaar zijn van die woning. Men slaagt er dus niet in om die groep bejaarden ertoe aan te zetten een aantal veranderingen aan te brengen in die woning. Die mensen vinden dat niet meer het moment in hun leven.

Ik heb daar de aandacht op gevestigd, en we hebben een speciaal onderzoek naar de groep van de

bejaarden uitgeschreven. Ik ben immers van mening dat men deze groep al op iets jongere leeftijd zou moeten kunnen aanspreken, namelijk op een leeftijd dat ze nog voor een stuk willen investeren en voldoende ruimte hebben om die werken uit te voeren en er in hun verdere leven nog van te genieten. Ik reken mezelf eigenlijk al een beetje tot die groep. Wanneer men tussen de 40 en 50 jaar oud is, en men heeft een woning van 20 tot 25 jaar, dan kan men nog ruimschoots genieten van de investeringen die dan worden uitgevoerd. Wanneer we terzake beleidsmatig initiatieven willen nemen, zullen we mensen moeten bereiken in die leeftijds-categorie. We gaan dan ook ten aanzien van die doelgroep een onderzoek verrichten naar de wijze waarop we een preventief beleid kunnen voeren.

Het sociaal huurbesluit voorziet ook in de mogelijkheid voor bejaarden om hun woning ter beschikking te stellen in ruil voor een sociale woning, gekoppeld aan bepaalde voorwaarden inzake kadastraal inkomen. Ik stel met verbazing vast dat van deze mogelijkheid slechts weinig gebruik wordt gemaakt. Ik ben er dan ook van overtuigd dat we terzake meer aandacht moeten vragen van de huisvestingssector. We hebben hier te maken met een combinatie van twee dingen. Enerzijds trachten we binnen de sociale huisvestingssector na te gaan of een ruiloperatie mogelijk is voor mensen die over een minder kwalitatieve woning beschikken. Op die manier groeit het patrimonium van de huisvestingsmaatschappij aan. De andere woning wordt dus kwalitatief in orde gesteld, men creëert op die manier behoorlijke huisvesting en men bereikt een minimum kwaliteitsnorm. Anderzijds richten we ons ook naar de groep van de toekomstige bejaarden, een vrij belangrijke doelgroep. Als we willen vermijden dat wij binnen 20 jaar hetzelfde verwijt krijgen als we nu aan onze voorgangers toeschrijven, moeten we op die groep de nadruk leggen. Het zal een moeilijke opdracht zijn en we zullen alvast beleidsvoorbereidend onderzoek vragen.

Het is de verdienste van Domus Flandria de investeringen in de sociale woningbouw te hebben aangezwengeld. De cijfers terzake zijn sprekend. Op 31 augustus 1996 waren 5512 woningen opgeleverd. Op 31 december bedroeg dit aantal 7104. En op 31 december 1997 zal dit 9658 bedragen. Tegelijk komt er een verdere budgettaire ruimte. Er is een ruimte – die u begrotingstechnisch weliswaar niet terugvindt – ten gevolge van de verlaging van de rente, en van de doorgevoerde kapitaalsvermindering in Domus Flandria van een half miljard frank. Daardoor zijn we in staat het kwantitatief patrimonium gedeeltelijk uit te breiden. In Vlaanderen

Voorzitter

neemt de sociale sector namelijk slechts 5 percent van de totale woningvoorraad voor zijn rekening.

De heer Vermeiren heeft verwezen naar de studie van de v.z.w. Estarte die werd uitgevoerd op een beperkte schaal. Men heeft ze toegepast op een klein aantal voltooide projecten. Daarom kan men, mijns inziens, daar geen relevante conclusies uit trekken.

De heer Francis Vermeiren : Ik vestig er wel uw aandacht op dat het een onderzoek betreft van 20 appartementsgebouwen en andere woongelegenheden.

Minister Leo Peeters : Het is een onderzoek van 20 gebouwen op een totaal van 282.

De heer Francis Vermeiren : U beweert dus dat de Katholieke Universiteit van Leuven haar taak niet naar behoren heeft vervuld. Men kan toch niet verwachten dat alle projecten in een dergelijk onderzoek worden betrokken.

Minister Leo Peeters : In de globale beoordeling, waarbij rekening wordt gehouden met de omgevingsfactoren, kan men allicht stellen dat een privé-project in het Antwerpse beduidend lager scoort inzake het stedenbouwkundig concept. Maar ik ben ervan overtuigd dat men voor dat specifieke project toch de juiste keuze heeft gemaakt. U hebt ook gewezen op de verschillen in prijs per vierkante meter. Nochtans weet ik dat u goed bent geplaatst om terzake een inhoudelijk oordeel te vellen.

De heer Francis Vermeiren : Het gaat hier wel degelijk om sociale woningen. Daarom zou men toch mogen verwachten dat de prijzen vergelijkbaar zijn.

Minister Leo Peeters : Men dient een aantal aspecten in reke-

ning te brengen. Er zijn bijvoorbeeld aanzienlijke verschillen op het niveau van de afwerking. Bij bepaalde woningen laat men de koper toe om de afwerking naar eigen smaak uit te voeren. Ook de omvang van de werven verschilt bijvoorbeeld grondig tussen het platteland en de stedelijke kernen. Een ander element is de moeilijkheidsgraad van de ligging voor de aannemer.

De heer Francis Vermeiren : De centrale vraag is of men daarbij een visie hanteert. Is er niet voorzien

in een stramien om de beschikbare middelen op een meer adequate manier aan te wenden ?

Minister Leo Peeters : Ik stel vast dat uw gegevens niet correct zijn. De raad van bestuur van Domus Flandria heeft maximumgrenzen vastgelegd voor elk project. De prijsverschillen zijn perfect verklaarbaar door objectieve factoren.

De heer Francis Vermeiren : U speelt, mijns inziens, op dit moment de advocaat van de duivel. Ik twijfel niet aan de goede bedoelingen van iedereen die deze projecten heeft opgezet. Ik stel alleen vast dat er geen éénduidige lijn te trekken valt in de projecten. U put zich uit om de vergissingen van het systeem recht te zetten, terwijl dit niet hoeft.

Ik stel dan ook voor dat we de mensen die het onderzoek hebben verricht, uitnodigen op een hoorzitting.

Minister Leo Peeters : Ik vestig er uw aandacht op dat in dit verhaal Domus Flandria, de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij, en de lokale maatschappijen de voornaamste betrokkenen zijn.

De heer Francis Vermeiren : Wat is de zin van dergelijke mooie brochures wanneer we er geen conclusies uit kunnen trekken ?

Minister Leo Peeters : Ik heb de objectieve gronden voor die prijsverschillen duidelijk uiteengezet. De afwerking van de woning speelt daarin bijvoorbeeld mee.

Ik wil dit dus nuanceren. Ik heb geen problemen met de studie in zijn geheel. Wij vragen trouwens aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij dat zij die studie zou bekijken en beoordelen : zij zijn er in eerste instantie om dat te doen. Ik ben echter ook ooit actief geweest in wetenschap, en ik zou me in een dergelijke materie nooit hebben gebaseerd op een staal van 20 op een geheel van 282. Ik zou tenminste een hoger percentage vragen dan datgene waarmee men in deze steekproef werkt. Ook vind ik dat je bij een dergelijke studie een onderscheid moet maken tussen de woonkwaliteit op zich – de woning die men betreft – en het gegeven van de globale situering en de omgeving van dergelijke projecten. Vanuit ons nieuwe beleid vragen we de huisvestingsmaatschappijen meer aandacht te schenken aan de manier waarop alles omkaderd en gesitueerd is, ook stedenbouwkundig. Dit aspect willen we dus mee laten doorwegen in de globale beoordeling. Dit zegt echter niets omtrent de vraag of de mensen die daar wonen al dan niet gelukkig zijn, de vraag of het voor hun een werkelijke ver-

Peeters

betering is. Bekijk ik de meeste van deze projecten en hoor ik in welke omstandigheden die mensen vroeger leefden, dan blijkt dat ze natuurlijk een enorme vooruitgang hebben gemaakt wat de woning op zich betreft. Wij allen, als beleidsverantwoordelijken hebben de opdracht en de plicht ook de omgevingsfactoren erbij te betrekken. Dit impliceert echter niet dat er in elk dossier een aantal problemen zijn.

Globaal scoort Domus Flandria trouwens vrij goed. Hebt u het over één project dat minder scoorde, dan kan ik alle projecten opnoemen die een acht of een zeven hebben gekregen, wat een zeer goede score is. Zo zijn we altijd : we hebben steeds aandacht voor dat ene dat het inderdaad minder goed doet, terwijl we over alle projecten die het zeer behoorlijk doen en waarvan deze studie eveneens de lijst bevat geen woord zeggen. Daarom zeg ik : het betreft hier twintig projecten op een totaal van 282. Van die twintig is er dan één dat minder goed scoort : dat is dan één op 282. Dat ene scoort dan nog niet minder goed inzake de kwaliteit van de woning op zich, maar alleen wat de stedenbouwkundige inplanting betreft. Bij nader onderzoek ter plaatse, wat we ook hebben gedaan, moeten we vaststellen dat inzake stedenbouwkundige inplanting midden in die stadskern men bijna geen andere mogelijkheid had : in die kern bestaat er immers een heel grote woningnood. In plaats van ons dus te concentreren op dat ene project zouden we het beter kunnen hebben over de vele die wél goed scoorden. Ik zal echter zonder verwijl aan de Vlaamse Huisvestingsmaatschappij vragen dit verder te onderzoeken. Ter formulering van mijn conclusies wil ik me in elk geval niet op dit onderzoek baseren, maar wel op een veel globaler onderzoek.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : De minister heeft ons gedurende de voorbije vijf minuten herhaaldelijk gevraagd ons niet blind te staren op dat ene project. Als ik de statistiek op bladzijde 70 van het verslag mag geloven, handelt het over een onderzoek van twintig gebouwen. Het lijkt me niet mogelijk dat de uitvoerders van deze studie – dit studiebureau werd aangeduid door de KU Leuven en ken ik helemaal niet – geen selectie zouden hebben gemaakt op een correcte manier. De minister bedoelt het heel waarschijnlijk niet zo, maar hij beweert dat deze studie tendentius is.

Minister Leo Peeters : Dat heb ik niet gezegd, mijnheer Vermeiren. Ik heb verklaard dat ik, in mijn hoedanigheid van wetenschapper, het niet op die manier zou aanpakken.

De heer Francis Vermeiren : Uw interpretatie stelt in feite de studie in vraag. Ik heb er meer vertrouwen in dan u. Ik vind dat we eigenlijk deze mensen eens zouden moeten horen. Dit is immers te belangrijk. In samenspraak met mijn collega's zal ik dus door middel van een motie een dergelijke hoorzitting vragen. Inspelend op de suggestie van de minister vind ik dat ook Domus Flandria aanwezig zou moeten zijn op deze hoorzitting. Op die manier zullen we duidelijker inzage krijgen in het geheel, vanuit de enige betrachting samen tot betere resultaten te komen. Ik twijfel immers geenszins aan de goede bedoeling van de minister wat dit betreft. Alhoewel. (*Gelach*)

De voorzitter : De heer Decaluwé heeft het woord.

De heer Carl Decaluwé : Ikzelf ben bestuurder geweest van Domus Flandria en ben in die hoedanigheid getuige geweest van het opstellen van die studie. De enige oorzaak van het nemen van slechts twintig stalen is dat er op het einde van de vorige zittingsperiode, toen de studie werd uitbesteed, slechts twintig projecten waren.

De heer Francis Vermeiren : Dat betekent dus dat de studie gemaakt werd op basis van 100 percent.

De heer Carl Decaluwé : Op dat ogenblik. Het zou dus wel eens nuttig kunnen zijn deze studie uit te breiden, zodat we met meer objectiviteit kunnen oordelen dan dat nu het geval is.

De voorzitter : Dat stemt enigszins overeen met het pleidooi van de minister.

De heer Francis Vermeiren : Twintig op twintig betekent 100 percent. Bereikt men hetzelfde resultaat met 284 op 284, dan zijn er problemen.

Minister Leo Peeters : Wat de heer Decaluwé zegt, is terecht. We moeten dit doen. Een ander heel belangrijk facet – dat hij ook zal hebben ervaren – is dat je deze studie natuurlijk maakt als het gebouw is voltooid. Op dat ogenblik had men echter de omgevingswerken nog niet uitgevoerd. Dat gebeurt doorgaans via een afzonderlijk dossier. Daar houdt dit onderzoek dus al evenmin rekening mee.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, de minister heeft het kernprobleem, wat ons allen natuurlijk interesseert, aangeraakt. Dit probleem, zo wijzen studies ook uit, zijn de ouderen. Hij heeft verklaard dat daaromtrent verder onderzoek zal worden uitgevoerd. De opdracht voor dat onderzoek is in feite reeds gegeven. Wanneer, bij benadering, kan men dit verwachten ?

Minister Leo Peeters : Mijn medewerker zegt me dat dit wordt verwacht in het najaar.

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Mijnheer de voorzitter, wat ik wilde zeggen komt in feite neer op wat de heer Decaluwé daarnet reeds stelde. Ook ik vind het staal van de onderzochte projecten niet representatief voor het geheel, wat niet betekent dat we dit staal totaal kunnen negeren. Ik sluit me aan bij het voorstel van de heer Decaluwé en de minister om aan de Vlaamse huisvestingsmaatschappij te vragen die studie verder te onderzoeken en vervolgens het verslag van haar bevindingen aan de commissie mee te delen. Ik denk dat het weinig zin heeft er een hoorzitting over te organiseren, omdat die mensen naar voren zullen brengen wat ze op dat ogenblik hebben gezien, namelijk niet meer dan twintig projecten. Ik zou echter een verslag willen krijgen over de globaliteit. Vooral als ik dan hoor dat de afwerking van die projecten op sommige plaatsen niet was beëindigd, moet naar mijn mening derhalve slechts een relatief belang aan deze studie worden gehecht.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, ik stel slechts vast dat de projecten in dit jaarboek een zeer slechte beurt maken en dat het studiebureau nu bij deze commissie eveneens een slechte beurt maakt.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heren Vermeiren, Beysen en Demeulenaere werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement moet zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

Interpellatie van de heer Emiel Verrijken tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnen-

landse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de voorgenomen fusie van het Gemeentekrediet met het Crédit Local de France

Vraag om uitleg van de heer Etienne Van Vaerenbergh tot de heer Leo Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de samenwerking tussen Gemeentekrediet van België en Crédit Local de France

De voorzitter : Aan de orde is de interpellatie van de heer Verrijken tot de heer Peeters, Vlaams minister van Binnenlandse Aangelegenheden, Stedelijk Beleid en Huisvesting, over de voorgenomen fusie van het Gemeentekrediet met het Crédit Local de France met daaraan toegevoegd de vraag om uitleg van de heer Van Vaerenbergh tot minister Peeters, over de samenwerking tussen Gemeentekrediet van België en Crédit Local de France.

De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, het betreft inderdaad de problematiek van de fusie. Ik weet wel dat het woord fusie niet correct is. Het is een kruiswisseling, maar we zullen ons niet laten verstrikken in juridische details.

Betreffende deze fusie is het eerste grote verwijt het feit dat men geen keuze heeft voorgesteld. Deze keuze had in feite moeten worden voorgesteld op de algemene vergadering van 14 oktober. Er zijn inderdaad heel duidelijk een aantal alternatieve oplossingen. Volgens berekeningen steunt het Gemeentekrediet voor 66 procent op Vlaams geld. We zijn echter niet op die manier vertegenwoordigd in de raad van bestuur. Dat is een oud zeer waarover ik niet zal uitweiden, daar dit zal worden gewijzigd door de fusie. Dat is natuurlijk  n van de typische Vlaamse verwijten aan deze categorie van staatsbanken, waartoe het Gemeentekrediet behoort.

Een fusie wordt voorgesteld in dit document, dat het heeft over een voorstel van alliantie : het heeft bijna een politieke geur. Op een ernstige beurs, de beurs van New York in de Verenigde Staten bijvoorbeeld, zou dit zelfs niet in aanmerking komen als een te onderzoeken document. Bij een voorstel aan een algemene vergadering wordt zelfs geen wisseloplossing voorgesteld, terwijl deze duidelijk aanwezig is en zelfs wordt vermeld in de prospectus. Dat is een kardinale fout. Hoe dan ook, we hebben het over een staatsbank waarnaar een enorme hoeveelheid Vlaams spaargeld vloeit. Zoals u weet is het Gemeentekrediet de tweede

Verrijken

bank van België. Samen met de Nationale Maatschappij voor Krediet aan de Nijverheid gaat het om een instelling die wat Vlaams spaargeld betreft groter is dan de Kredietbank. Volgens ons heeft men er op georganiseerde wijze voor gekozen eens te meer een Belgische instelling naar Frankrijk te versluizen. Voorbeelden zijn er genoeg, kijk maar naar Sabena : wat dat betreft moet ik niet uitweiden. Dezelfde methode werd in deze zaak aangevend, zelfs nog uitdrukkelijker. Zoals u waarschijnlijk weet is er sinds een aanzienlijke tijd reeds een vertegenwoordiging van de Crédit Local de France in het Gemeentekrediet, om de operatie voor te bereiden op een toch wel spectaculaire wijze. Er zit reeds geruime tijd een soort voorhoede, een commando van het Crédit Local de France in de raad van bestuur van het Gemeentekrediet, teneinde dit op een voor hen vlotte manier te laten verlopen.

De Crédit Local de France is een Europese bank zoals alle andere. Ze slaat er slecht voor zoals alle Franse banken. Ik wil niet politiek vitten, maar veertien jaar Mitterand heeft geen enkele Franse bank goed gedaan. Het drama van de Crédit Lyonnais is algemeen gekend. De Crédit Local de France heeft structureel niets te maken met het Gemeentekrediet. In het kleine België heeft het Gemeentekrediet 3.800 personeelsleden, verdeeld over een 1.000-tal agentschappen, waarvan een 700-tal dienen om zoals gewoonlijk Vlaams geld in het belgicistisch apparaat te steken. De Crédit Local de France wordt in deze prospectus complementair genoemd, maar heeft in het immense Frankrijk 800 bedienden. Dat is niet omdat de personeelsleden er zo vlijtig werken, maar wel omdat de structuur totaal verschillend is en helemaal niet complementair. De Crédit Local de France haalt zijn geld op de wereldmarkt, het Gemeentekrediet haalt zijn geld bij de eenvoudige Vlaming en Waal. De onverdachte krant De Morgen, zeker als ik de opinie van de minister in overweging neem, schreef vorige week in haar financiële pagina dat de financiële wereld de wenkbrauwen fronste bij het aantal leningen dat de Crédit Local de France op de wereldmarkt mag afsluiten. Ik denk te weten waarom ze dat doen, maar ik wil niet uitweiden. Deze bank werd geprivatiseerd door de heer Chirac, niet als president, maar als eerste minister twee jaar geleden. De waarborgen waarmee ze werken, zijn echter nog steeds staatswaarborgen. Alle Europese banken hebben meer eigen middelen dan Franse banken, omdat deze laatste een staatswaarborg genieten. De Crédit Local de France beschikt over geen 3 percent aan eigen middelen, heeft 800 bedienden, heeft geen enkel agentschap en doet

geen beroep op het spaarwezen. Hun middelen komen uitsluitend uit de internationale markt. Ik kan u twee leningen aanduiden, die door Crédit Local de France op de wereldmarkt werden ontleend aan 5,75 percent. En nu gaan ze Vlaams en Waals, maar zoals altijd voornamelijk Vlaams geld, in handen krijgen aan 2,75 percent, namelijk wat wij krijgen bij het Gemeentekrediet.

Ik ben geen waterdrager voor een andere bank en ik ben ervan overtuigd dat u dat niet denkt. Zijn er echter geen voor de hand liggende varianten ? In deze financieel waardeloze prospectus zegt men dat de Crédit Local de France de voorkeur verdient, maar dat er samenwerkingsakkoorden kunnen worden afgesloten met andere gespecialiseerde financiële instellingen, waaronder de Bank van de Nederlandse Gemeenten. Mijnheer de minister, deze Bank van de Nederlandse Gemeenten werd eruit gebonjourd, waarschijnlijk door de langdurige aanwezigheid van Crédit Local de France in de bestuursraad. De Bank van de Nederlandse Gemeenten is structureel identiek, maar begaat de hoofdzonde een Nederlandse bank te zijn. Evenals KLM die geen kans kreeg bij Sabena, is dit het zoveelste geval van het systematisch en georganiseerd linken van Belgische en dus voornamelijk Vlaamse belangen aan Franstalige en Franse belangen.

Er is geen enkele samenwerking tussen de Crédit Local de France en het Gemeentekrediet, op 10 percent aandelen na van het Gemeentekrediet in één geleding van het Crédit Local de France in Marseille. Er zijn echter tientallen samenwerkingsakkoorden met de Bank van de Nederlandse Gemeenten, die een identieke structuur heeft voor het ophalen van gelden. Ik spreek dan niet over de winstuitdeling, want dan zou ik mijn tien minuten overschrijden. Het ophalen van gelden vormt echter voor 97 percent de kracht van een bank, naast de 3 percent eigen middelen die de Crédit Local de France niet eens heeft. De enorme ondertunneling van de Westerschelde gebeurt met 50 percent inzet van het Gemeentekrediet. Dat is echter nog niet voldoende om de Frans-Waalse gemeenschap ervan te overtuigen dat een voor de hand liggende samenwerking met de Bank van de Nederlandse Gemeenten aangewezen is. Er zijn nog drie andere varianten, maar die ik zal niet uiteenzetten omwille van de tijdsbeperking. Dat is de enige reden, want ik zou daar een uur kunnen over uitweiden.

Mijnheer de minister, ik zou u willen vragen om de gemeenten en de burgemeesters uit te nodigen op veertien oktober op de algemene vergadering. Ze hebben er recht op dat de raad van bestuur hen

Verrijken

een variante voorstelt in hun eigen Vlaams belang, iets dat hier volledig over het hoofd wordt gezien. In een normaal land zou een dergelijke variant vanzelfsprekend zijn. Een elementair vergelijkende studie tussen de belangen van Vlaanderen bij een fusie met de Bank der Nederlandse Gemeenten en de belangen bij een fusie met de Crédit Local de France, zou efficiënt zijn.

We hebben het echter al begrepen. In het beste geval komen er acht Nederlandstalige bestuurders naar de vergadering, maar waarschijnlijk zullen het er slechts zes zijn. Er zullen wel twintig Franstaligen zijn : Walen, Franstalige Brusselaars en Fransen. We zijn weer volledig ingekoooid. We kunnen ons al voorstellen wat deze raad van bestuur zal worden, er is nu al een Fransman aanwezig. We zijn Europeanen, daar gaat het niet om, maar weeral zal een verpletterde meerderheid van Fransen en Franstaligen mooi weer gaan spelen met één van de belangrijkste factoren van Vlaamse spaarkracht. En zo kom ik terecht bij de commissie voor Economie en Werkgelegenheid, waartoe ik behoor. Een van de grootste motoren voor het aanwakkeren van de werkgelegenheid is het aanwenden van Vlaams spaargeld, en dan niet vooral van de grote kapitalisten maar wel van de kleine spaarder. Deze kleine spaarder voedt nu het Gemeentekrediet en andere staatsbanken. Deze fondsen moeten worden aangewend op een wijze dat de werkgelegenheid in Vlaanderen wordt bevorderd. Het Vlaams geld zal echter worden gekanaliseerd naar Crédit Local de France, en waarom ? Het gaat hier werkelijk om een samenzwering tegen Vlaamse belangen : de middelen die Crédit Local de France nu ontleent zijn twee keer zo duur dan de spotgoedkope middelen bij het Gemeentekrediet, namelijk de 2,75 percent die wij bij het Gemeentekrediet ontvangen. Kunnen we de Vlaamse burgemeesters geen richtlijnen geven of aanzetten om een onderzoek te vragen ? Er is toch niets dringends aan deze aangelegenheid ? De beursgang zal geen moeilijkheden opleveren, we gaan allemaal akkoord met een beursgang van 30 percent. In de Franse frank stappen, is minder verstandig. Deze frank komt de volgende maand onder druk. Misschien bent u daar zelf niet van op de hoogte, maar u kan het altijd aan de minister van Financiën vragen. Dit is niet zo aangenaam voor onze Franse burens, maar het is in elk geval dan ook niet het juiste moment om deze fusie er met de zweep door te jagen. Het gaat hier om een tweede Electrabeloperatie.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, mijn vraag om uitleg had ik al een tijd geleden gesteld en wordt vandaag pas behandeld. Dat zorgt er natuurlijk voor dat de situatie ondertussen grondig is gewijzigd. We stellen vast dat er over de alliantie op zich blijkbaar geen twijfel meer bestaat. In de gemeenteraden staat op vraag van de minister uitdrukkelijk op de agenda dat er iemand voor die vergadering wordt aangeduid. De voordrachten door het Gemeentekrediet van België waren duidelijk : dit voorstel is te nemen of te laten. Mijn vragen gaan voornamelijk over de belangen van de collectiviteit van de diverse kleine eenheden, waarover u als minister en toeziende voogdijoverheid moet hoeden.

Er werd een structuur uitgedacht die ons goed werd uiteengezet : een gemeentelijke holding, een gemeentekredietholding en de bank zelf. We weten ook dat de gemeentelijke holding in handen blijft van de gemeenten, de gemeentekredietholding voor het grootste deel in handen blijft van de gemeenten en dat de rest voor 50 percent in handen blijft van het Gemeentekrediet. De taalwetgeving in dit land is van openbare orde. Vermits het nog steeds gaat over een meerderheidsparticipatie van gemeentebesturen, zou ik u als voogdijminister willen vragen of de federale taalwetgeving op het Gemeentekrediet nog altijd van toepassing blijft. Deze is zonder twijfel van toepassing op de gemeentelijke holding, ook op het 70 percent-aandeelhouderschap, maar ik heb mijn twijfels over de bank. Ik wil daar een duidelijke uitspraak over.

We weten dat 30 percent naar de beurs zal gaan. We weten ook dat we als lokale entiteit in feite voor 50 percent meerderheidsaandeelhouder moeten blijven. De marge van mogelijkheden als gemeente om achteraf onder elkaar te manoeuvreren, is de overblijvende 20 percent : 30 percent kan in privé-handen komen, 50 percent moeten we zelf in handen houden. Ik zou de minister willen vragen om te bewerkstelligen dat we het markteconomisch effect voluit kunnen uitspelen en dat er effectief een markt zou worden gecreëerd. Zullen de aandelen kunnen worden verkocht door bijvoorbeeld de gemeente Lennik aan de gemeente Kapelle-op-den-Bos ? Men zegt dat dit zal kunnen gebeuren met toelating van de raad van beheer. Om welke raad van bestuur gaat het dan wel ? De raad van bestuur van de bank, die van de Gemeentekredietholding of die van de gemeentelijke holding ? We willen dit uitgeklaard zien. Als de lokale

Van Vaerenbergh

besturen geen enkele band meer hebben met de bank, kunnen ze hun aandelen misschien beter verzilveren. We moeten dan over een markt beschikken om dat te kunnen doen.

De voorzitter : De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, aansluitend bij de interpellatie van de heer Verrijken en de vraag van de heer Van Vaerenbergh, heb ook ik enkele vragen bij deze hele operatie. Het Gemeentekrediet verdedigt de opportuniteit van deze operatie en als leek is het niet eenvoudig om te zeggen of die redenen voldoende gefundeerd zijn. Er zijn ongetwijfeld een aantal zaken die pleiten voor een operatie. Of een operatie met Crédit Local de France de enige mogelijkheid is, is door mij niet te achterhalen. We stellen vast dat het een mogelijkheid is die op het gebied van grootte van bank en operaties, evenwichtig is.

De Vlaamse regering heeft bij deze operatie veel minder bezwaren dan bij de Electrabeloperatie. Ik hoor in dit verband niet dat de Vlaamse regering zich geroepen voelt om een of andere taak op zich te nemen.

Minister Leo Peeters : U heeft toch de begrotingsonderrichtingen gelezen. Ik heb er daar uitdrukkelijk naar verwezen en ook de heer Van Vaerenbergh heeft ernaar verwezen.

De heer John Taylor : Dat is natuurlijk iets anders. Over de operatie zelf heb ik de indruk dat de regering heel wat minder reserves maakt.

Minister Leo Peeters : Electrabel betrof een operatie met de intercommunales die rechtstreeks onder mijn bevoegdheid ressorteren en waar ik de uiteindelijke handtekening moest plaatsen. Bij de kredietoperatie moet ik mijn handtekening niet plaatsen, ik kan alleen een beoordeling maken over de beslissing van de gemeenten.

De heer John Taylor : De gemeenten moeten natuurlijk de beslissing nemen. Het Gemeentekrediet is natuurlijk geen intercommunale in de zin van de wet op de intercommunales, maar men kan niet ontkennen dat het een bank is waarvan 90 procent van de aandelen in handen van de gemeenten is. De gemeenten moeten dus de beslissing nemen, en ik dacht dat de voogdijminister hier ook bij betrokken was.

Minister Leo Peeters : Welke verwijten heeft men mij vanuit dit forum niet naar het hoofd geslingerd in verband met mijn optreden in het Electrabeldossier ? We hebben nu een oplossing gevonden en we hebben dat maximaal kunnen regelen voor de gemeentebesturen. Heeft iemand ons daar al voor gefeliciteerd ? Niemand. In het geval van Electrabel hebben de gemeentebesturen de volledige vrijwaring voor wat zich ook maar zou kunnen voordoen.

De heer John Taylor : Is die zaak nu afgehandeld ? Er is toch nog geen definitief antwoord van de Europese Commissie.

De heer Emiel Verrijken : Dat klopt, en we hopen dat het antwoord ook negatief zal zijn.

Minister Leo Peeters : Ten behoeve van de gemeentebesturen en uw dividenden hebben we de vrijwaringsclausule ingeschreven zodat, wat Europa ook zou beslissen, dit allemaal gegarandeerd is en blijft voor de gemeenten.

De heer John Taylor : Ik maak u daar ook geen verwijt over. Ik heb alleen maar de indruk dat de Vlaamse regering vindt dat ze veel minder moet optreden in deze zaak dan in de zaak van Electrabel.

Ik verneem in het kader van de beursgang dat er ongeveer dertig miljard frank zal vrijkomen voor de gemeenten. De federale minister voelt zich geroepen om te zeggen wat er moet gebeuren met deze gelden – hij zegt dat ze moeten worden benut voor schuldaflossing. Ik zeg nu niet dat ze moeten worden gebruikt voor consumptie door de gemeenten, maar het lijkt me dat de gemeenten hier zelf over moeten beslissen. Ik vraag me alleen af wat de minister van Binnenlandse Aangelegenheden daarover denkt.

In verband met deze beursgang stel ik me nog een aantal vragen, want ik ben van oordeel dat het Vlaanderen raakt, in die zin dat de gelden in het voorstel van de federale minister moeten dienen om de 3 procentnorm te halen. De verdeling van de aandelen is historisch gegroeid in het Gemeentekrediet, maar ze is vrij onevenwichtig. Dat heeft de minister-president geantwoord op een interpellatie enkele maanden geleden.

Hij zei toen dat we in feite recht hebben op 60 procent van de aandelenstructuur, terwijl de Vlaamse provincies slechts over 44 procent beschikken. De verdeling van de opbrengsten zal ook gebeuren in verhouding tot dit aandeelhouderschap, dus Vlaan-

Taylor

deren zal zwaar benadeeld worden bij de resultaten van deze beursgang. Is de Vlaamse regering van plan hier iets aan te doen, of zal men hier alleen maar akte van nemen ? Uiteindelijk blijft deze scheefgetrokken aandelenstructuur bestaan, en we weten dat in de toekomst de aandelen marktconform zullen reageren, dus dat er meer dividenden zullen worden uitgekeerd.

Tot nu toe was de uitkering van dividenden van het Gemeentekrediet bijna een theoretische zaak. In de toekomst zullen de dividenden veel meer opbrengen, maar wanneer deze aandelenstructuur behouden blijft, dan zullen de Vlaamse gemeenten ook continu worden benadeeld.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, de heer Taylor heeft al allusie gemaakt op verscheidene aspecten van de vragen die ik wens te stellen. Ik wil niet herhalen wat reeds is vermeld.

Mijnheer de minister, in uw betoog verwijst u naar de omzendbrief, en terecht wijst u op de federale bevoegdheid – toezichhoudende bevoegdheid – enerzijds en uw bevoegdheid anderzijds. Ik heb toch een aantal vragen over de fondsen en het aantasten van de gemeentelijke autonomie.

Ik wens u als minister, bevoegd voor sociale huisvesting, de volgende vraag te stellen. Kan men het voorstel van een gemeente, die financieel de mogelijkheid zou hebben om de welkome fondsen te besteden aan het verbeteren van de sociale woningbouw, afwijzen ? Dit heeft niet zo meteen te maken met de discussie of het goed is of niet.

Het enige dat u als minister kunt doen is die begroting niet goedkeuren als men u niet tegemoet komt, want het is eigenlijk de bevoegdheid van iemand anders. Meent u oprecht dat het goed zou zijn om manu militari te beslissen dat de gelden moeten worden gebruikt voor de schuldenlast ? In veel gevallen zou dit overigens een goede zaak kunnen zijn, maar ik vind dat het uitbouwen en restaureren van de sociale woningbouw en het tegemoetkomen aan de wensen en de beleidsbrief van de minister van Huisvesting eigenlijk dringender is.

De voorzitter : De heer Beysen heeft het woord.

De heer Ward Beysen : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zou aansluitend op het betoog van de heer Taylor de minister een concrete vraag willen stellen.

De minister-president heeft altijd de mond vol over de Vlaamse verankering, en het lijkt me dat we nu met een dossier worden geconfronteerd waar dit streefdoel hard kan worden gemaakt. Ik deel de mening van de heer Taylor wanneer hij zegt dat de Vlaamse regering op dat stuk weinig offensief is. Mijnheer de minister, ik zou u zeer concreet willen vragen – het is vandaag 2 oktober, we hebben nog 12 dagen tijd – welke extra inspanningen de Vlaamse regering nu zal opbrengen om die Vlaamse verankering meer kansen te geven in de vooropgestelde structuur van het Gemeentekrediet dan tot dusver het geval was ?

Het is overigens duidelijk dat de gemeenten niet zullen tegenstemmen, mijnheer Verrijken. Het verwondert me trouwens dat het Vlaams Blok zegt niet te vragen dat men zou tegenstemmen. Men moet consequent zijn : als de samenwerking niet mogelijk is met de Fransen, dan is uw antwoord neen. Dat heeft u ook in het geval van Electrabel gedaan : u geeft altijd af op de Fransen, maar als puntje bij paaltje komt, stemt u mee.

In deze zaak moet een consequente Vlaamse houding worden aangenomen, maar dat kan op verschillende manieren. Ik vraag me alleen af wat de Vlaamse regering nog extra zal doen. Het is duidelijk dat deze fusieoperatie er komt, de gemeenten hebben al lang eieren voor hun geld gekozen.

Ik stel vast dat in diverse steden en gemeenten, ook vanuit de partijen, erop wordt aangedrongen dat men binnen die algemene vergadering oog moet hebben voor het grotere belang dat aan de Vlamingen moet worden toegekend in die structuren. Ik denk dat de Vlaamse regering in de eerste plaats dat belang moet onderstrepen. Ik vraag hier voor een extra inspanning, en ik ben benieuwd wat die extra inspanning zou kunnen inhouden.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : Mijnheer de voorzitter, ik wens even te reageren op het bittere verwijt van de heer Beysen. We willen niet primair handelen in deze zaak.

Dit pamflet – want ik zou het geen prospectus durven noemen – is in geen enkele beurs van waarde. Het is gewoon onaanvaardbaar, omdat de wisseloplossingen bij een fusievoorstel niet worden uit-

Verrijken

geschreven. Dat weet zelfs een lagere bediende op een ernstige beurs zoals die van New York. Ik zeg alleen dat men de aandeelhouders en de algemene vergadering moet toelaten met kennis van zaken te oordelen. Ik zeg niet dat we tot het punt zouden kunnen komen de burgemeesters aan te raden dit te stemmen. Ze moeten minstens kennis van zaken hebben.

Het is weer een Sabena-geval, het is weer een Generale-geval, iedereen heeft de draagwijdte reeds lang begrepen.

De voorzitter : De heer Kenzeler heeft het woord.

De heer André Kenzeler : Mijnheer de voorzitter, mijnheer de minister, collega's, ik zou even willen ingaan op wat de heer Taylor zegt. Hij vergelijkt dit dossier met wat zich inzake de derde generatiestatuten heeft afgespeeld. Dat betreurt ik, want hij vergelijkt appels met citroenen.

Ik weet niet of hij het dossier kent, maar ik weet, doordat ik deel uitmaak van Intermixt, dat op dat vlak in het begin nogal wat verontwaardiging is geweest over het feit dat de minister een brief had geschreven om bepaalde inlichtingen te krijgen. Toen is ook de vraag gesteld aan Europees commissaris Van Miert om bepaalde bedenkingen te formuleren. Ik neem aan dat hierdoor wat druk op de ketel is gekomen.

Ik denk dat de manier waarop dit is gebeurd precies was ingegeven om de belangen van de gemeenten optimaal te verdedigen. Daarom is ook het signaal gegeven, want er was een deadline gesteld over het ondertekenen van Telenet Vlaanderen. Er zijn ook contacten geweest met de heer Van Miert om tot een vergelijk te komen, en het vergelijk was de optimale vrijwaring van de belangen van de gemeenten.

Ik had eerder het gevoel dat een aantal leden op dat vlak misschien andere belangen dan de gemeentelijke belangen meenden te moeten verdedigen.

De voorzitter : Ik zou de leden van de commissie willen vragen zich te beperken tot het onderwerp, namelijk de alliantie tussen het Gemeentekrediet en het Crédit Local de France.

Verscheidene collega's hebben verwezen naar omzendbrieven die door uw diensten of uzelf aan de gemeentelijke administratie worden gestuurd.

Voor de mensen die een lokaal mandaat hebben stelt zich geen probleem, maar er zijn ook leden die geen lokaal mandaat vervullen, en daarom stel ik de volgende vraag. Zou het niet interessant zijn dat, telkens er een omzendbrief wordt verstuurd aan de gemeenten, die ook aan de leden wordt verstuurd ?

De heer Francis Vermeiren : Dat zal geld kosten.

De voorzitter : Dat zal geen geld kosten. Er zijn 308 gemeenten in Vlaanderen, en er zijn 21 leden in de commissie.

Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : De vraag of de minister al dan niet moet optreden, is niet zo eenvoudig te beantwoorden. Wanneer men de gemeentebesturen vraagt om nauwgezet op te treden, wordt men nogal snel als bemoeiziek bestempeld. Doet men niets, dan verwijt men u geen interesse te betonen. Ik verzeker u dat ik bij mijn keuze om al dan niet tussenbeide te komen, steeds het gemeentebelang voor ogen houdt. In die zin heb ik er ook wat deze operatie betreft, op aangedrongen om het zo snel mogelijk te doen bij de onderrichtingen voor de begroting. In de omzendbrief heb ik gesteld dat gemeentebesturen die aandeelhouders zijn, er in elk geval een publiek debat over moeten organiseren. Op een aantal plaatsen heeft men dat vrij uitvoerig gedaan, elders dan weer minder.

De wetgeving die van toepassing is op het Gemeentekrediet, is federaal. Ik vermeld hier onder meer de wet van 1963 op de controle op het Gemeentekrediet, de wet van 22 maart 1993 op het toezicht van de kredietinstellingen, de globale wet van 1991 op de economische mededinging, en het wetboek van koophandel. U begrijpt dan ook dat een optreden van mijn kant op zijn minst op gemengde gevoelens zou worden onthaald.

Deze discussie zou jaarlijks in de gemeenteraad moeten plaatsvinden. Het gaat dan ook niet op dat men nu aan komt zetten met schuldpercentages en scheefgetrokken aandelenstructuren. Waarom heeft zich daar nooit een gemeenteraad om bekommerd ?

Ik heb nu het administratieve toezicht op de gemeenteraadsbeslissingen die daarover zijn genomen. Ik zal terzake dan ook mijn volledige verantwoordelijke opnemen. Ik wil wel benadrukken dat alle gemeenten op de aandeelhoudersvergadering

Voorzitter

zijn vertegenwoordigd. Iedere gemeente kan daar bijgevolg de bekommernissen naar voren brengen die ook hier werden geuit.

Men kan zich inderdaad afvragen of deze operatie wel de goede keuze is. Ongetwijfeld zijn er andere opties. Maar ik ben ervan overtuigd dat men deze operatie zeer goed heeft bestudeerd. De enige partij die tegen een dergelijke operatie kan optreden is de federale overheid. Zij vaardigt dan ook twee commissarissen af. Als Vlaams minister heb ik slechts één vertegenwoordiger met een waarnemende stem.

De voorzitter : De federale Minister van Financiën heeft gesteld waarvoor de gelden, die voortspruiten uit de verkoop van die 30 percent, moesten worden aangewend. Dat is, mijns inziens, toch een sterke aantasting van de voogdij van de gemeenten. Is men terzake niet onderworpen aan de voogdij van de Vlaamse minister van Binnenlandse Aangelegenheden ?

Minister Leo Peeters : Ik kom daar dadelijk op terug. Mijn uitgangspunt is dat men de discussie moet voeren in het federaal parlement wanneer men het niet met deze operatie eens is. De federale wetgeving is van toepassing wat de constructie betreft. De gemeente- en provinciebesturen komen aan bod op de aandeelhoudersvergadering.

We moeten de bekommernis van de heer Van Vaerenbergh inzake de toepassing van de taalwetgeving grondig onderzoeken. Persoonlijk denk ik dat de taalwetgeving niet strikt op deze n.v. van toepassing is. Uiteraard is het zo dat taalpariteit moet worden gegarandeerd binnen de Belgische delegatie.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Het betreft een openbare n.v. die bij wet is opgericht, waardoor de taalwetgeving per definitie van toepassing is op bestuurszaken.

Minister Leo Peeters : Ik ben het terzake volledig met u eens.

De voorzitter : De heer Taylor heeft het woord.

De heer John Taylor : U stelt de vraag of de taalpariteit ook van toepassing is op de bank zelf, waarbij de aandelen voor de helft in buitenlandse handen zijn.

Minister Leo Peeters : De pariteit is alleszins van toepassing op de Belgische delegatie. Maar de taalwetgeving is, mijns inziens, niet van toepassing op deze n.v.. Ik pleit er wel voor om dit indien mogelijk te veranderen.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Uiteindelijk betreft het een gevoel van eigenwaarde voor alle Vlaamse gemeenten. In het verleden heeft het Gemeentekrediet overigens geweigerd om taalkaders te installeren.

Minister Leo Peeters : Inzake de aanwending van de opbrengst van deze beursgang was het standpunt van minister Maystadt dat 100 percent zou worden aangewend voor de schuldafbouw. U weet dat dergelijke zaken ook aan de orde zijn op interministeriële conferenties. Minister Demeester voert terzake onderhandelingen met de federale overheid. De Vlaamse regering heeft beslist dat we niet noodzakelijk 100 percent zullen aanwenden voor schuldafbouw. Als gemeenten kiezen voor deze optie, dan staan we daar achter, maar we zouden ook voor een aantal gemeenten de mogelijkheid willen creëren voor een 80/20-verhouding, waarbij 20 percent kunnen worden aangewend voor nieuwe initiatieven. Wanneer men die 20 percent overschrijdt, zal ik optreden.

De voorzitter : De heer Bogaert heeft het woord.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de voorzitter, ik hoor protest bij de heer Decaluwé. Deze moet zich niet verbazen over het feit dat ik me in het debat wens te mengen.

De heer Carl Decaluwé : Reglementair gezien kan dit niet meer, alvast niet volgens het nieuwe reglement.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mijnheer de voorzitter, met betrekking tot de regeling van de werkzaamheden wil ik u laten weten dat de niet-leden van deze commissie niet op de hoogte zijn gebracht van het feit dat een interpellatie omtrent deze gelegenheid aan de agenda werd toegevoegd.

De voorzitter : Dat is erg jammer. Dan zal ik daarover navraag doen bij de diensten van het Secretariaat.

De heer Jean-Marie Bogaert : Ik heb het debat echter wel gevolgd. Op een bepaald ogenblik heeft de minister, zeer tot mijn verbazing, verklaard dat de gemeenteraden al jaren het recht hebben zich te beklagen over deze scheefgegroeide situatie. Ik neem aan dat de minister op de hoogte is van het

Bogaert

feit dat ik eerder dit jaar de minister-president in de commissie over deze situatie heb geïnterpeleerd.

Ten tweede heb ik de minister-president er tijdens de plenaire vergadering opnieuw mee geconfronteerd.

Minister Leo Peeters : Het is mijn taak niet de minister-president te verdedigen, maar ik wil het wel even doen. Het is goed dat u uw bekommernis uit.

De heer Jean-Marie Bogaert : Mag ik even mijn zin afmaken ? Weet u sinds wanneer in Vlaanderen bekend is hoe de verhoudingen tussen de aandeelhouders precies liggen ? Sinds 1996.

U zegt dat men u veel vroeger op de hoogte had moeten stellen. We hebben het echter in het begin van dit jaar aan de minister-president voorgelegd in de commissie en dan in plenaire vergadering. Toen heeft hij verklaard dat ik op beide oren kon slapen, dat hij er mee bezig was en gesprekken voerde. Verder drukte hij me op het hart dat het toch niet mijn wens kon zijn dat we in een dergelijke delicate materie met de fanfare voorop onze strategie terzake zouden prijsgeven aan de buitenwereld.

Wat nu de verhoudingen inzake de aandelen – 44 percent voor Vlaanderen, 19 percent voor Brussel en 37 percent voor Wallonië – betreft, we hebben daarover een discussie gevoerd in Brugge, mede op mijn initiatief. U zei al dat men de discussie in een aantal gemeenteraden wél heeft gevoerd. Het directiecomité is speciaal voor die gelegenheid naar Brugge gekomen. Daar heeft men me bevestigd dat het zuiver wettelijk gezien helemaal uitgesloten is dat de bestaande verhouding tussen de aandeelhouders zou veranderen. Deze kan niet worden gewijzigd, tenzij Waalse of Brusselse gemeenten zelf bereid zouden zijn hun aandelen te verkopen aan Vlaamse gemeenten.

Dit wou ik aan het debat toevoegen. Ik wou eveneens vragen of dit ook het standpunt van de minister is.

Mijn tweede vraag luidt als volgt : wanneer gemeenten, ongeacht hun ligging, zouden besluiten om al hun aandelen te koop aan te bieden, kunnen zij dat dan wel ? Hierop is het officiële antwoord eveneens negatief. Momenteel komt slechts minder dan 30 percent – tussen 25 en 30 percent – zoge-

naamd voor een toekomstige verkoop op de beurs in aanmerking. Wie beslist dit ? Om het eenvoudig te zeggen : de directie van het Gemeentekrediet. Ik ga me nu niet verdiepen in de nieuwe structuren : dat is nu even bijkomstig. Maar op basis hiervan besluit ik dus dat gemeenten, ook in de toekomst, helemaal niet vrij zullen zijn om hun eigen aandelen aan om het even wie te verkopen.

De voorzitter : De heer Vermeiren heeft het woord.

De heer Francis Vermeiren : Mijnheer de minister, de heer Beysen vestigt mijn aandacht op het feit dat de regering gisteren zou hebben besloten de aanwending van de bedragen volgens een 80-20 verdeelsleutel te laten verlopen. Ik had dit niet zo begrepen. Dat is een regeringsbeslissing. Hebt u dat inderdaad gezegd ?

Minister Leo Peeters : Ik heb gezegd dat die mogelijkheid bestaat.

De heer Francis Vermeiren : Uiteraard. Mijn bedenking luidt als volgt : dit is een aantasting van de gemeentelijke autonomie, iets dat we niet alleen in dit dossier maar ook in zovele andere dossiers vaststellen. We zullen op een later ogenblik de gelegenheid krijgen om al deze problemen te bespreken. U verklaart : men mag kiezen tussen 100 percent en 80-20 percent, naargelang de gemeente. De voogdij-overheid zal dus beoordelen welke gemeente al dan niet de toestemming daarvoor krijgt.

Minister Leo Peeters : Neen, neen.

De heer Francis Vermeiren : Hier kan men veel bedenkingen bij maken. Ik weet dat er daar veel over werd gecorrespondeerd binnen de administratie, en dat de meningen van de administratie en de adviezen die men aan diverse mensen verstrekt onderling sterk van elkaar verschillen. Zo zijn er onder andere de bedenkingen van de federale minister. Ik vind dat men in deze zeer ver gaat en dat dit veel discussie zal vergen, daar men ingaat tegen de belangen van sommigen. Inzake sociale huisvesting zou dit wel eens niet onmiddellijk de juiste beslissing kunnen zijn.

De voorzitter : De heer Verrijken heeft het woord.

De heer Emiel Verrijken : We zijn ernstig aan het afdwalen van het onderwerp van mijn interpellatie. Ik wil in pikken op uw uitspraak dat u als vertegenwoordiger van de voogdij-overheid zou ingrijpen als de 80-20-regel zou worden overtreden.

Minister Leo Peeters : Wat de besteding betreft.

De heer Emiel Verrijken : Ja, de aanwending. Maar eerst zegt u, bij het begin van uw uiteenzetting : het is een n.v., wat kan ik nu doen als gewestelijk minister van Binnenlandse Aangelegenheden wanneer die n.v. een bepaalde beslissing neemt ? U kent toch ook de wetgeving op de naamloze vennootschap ? Natuurlijk kunt u optreden.

De voorzitter : Mijnheer Verrijken, ik denk dat er enige verwarring is. De door de minister vernoemde 80-20-verhouding betreft de aanwending.

De heer Emiel Verrijken : Dat heb ik wel begrepen, mijnheer de voorzitter, dank u voor uw hulp. Ik gaf echter slechts een voorbeeld, daar dit pedagogisch gezien een aangewezen methode is.

Mijnheer de minister, ik heb gezegd dat u uw redenering consequent moet toepassen : als u hoe dan ook tussenbeide kan komen wat de aanwending betreft, dan kan u dat ook wat de stemming betreft. Het gaat hier immers over een n.v. met speciale kenmerken, namelijk het feit dat alleen burgemeesters lid zijn van de algemene vergadering. Het was een n.v. zelfs voor de naam n.v. van publiek belang, bijvoorbeeld in het geval van de haven van Antwerpen, bestond. In mijn interpellatie en motie vraag ik niets meer dan dat u een aanbeveling geeft. Een dergelijke vaderlijke aanbeveling kan heel belangrijk zijn, want veel van die gemeenten zijn nu stuurloos wat de gegevens betreft. Niet elke kleine gemeente beschikt immers over een financiële staf die dergelijke analyses kan maken. Dit document werd bijvoorbeeld gebruikt tijdens een roadshow – waar ik toevallig aanwezig was in mijn hoedanigheid van oppositielid – om, veronderstel ik, in elk arrondissement uitleg te verschaffen. Hierbij hebben de wisseloplossingen echter geen kans gekregen. Daarin kon u dus wel tussenbeide komen. U zei dat u tussenbeide kon komen naar aanleiding van het overtreden van de 80-20-regel. Dat is nieuw. Ik open hier even een kleine parenthesis.

Dehaene heeft altijd gezegd dat hij die 30 miljard frank nodig had om onder de 3 percent te komen. Die dertig miljard frank is in vergelijking met 11.000 miljard frank staatsschuld waarschijnlijk niet veel. Nu is er 20 percent naar de burgemeesters gegooid, dat is prima. Dat verandert niets aan de kern van het betoog : u hebt het recht om een aanbeveling te doen. Dat is de draagwijdte van mijn interpellatie en de draagwijdte van onze motie.

De heer John Taylor : Ik zou me willen aansluiten bij wat de heer Vermeiren heeft gezegd. Het zorgt bij de gemeenten voor een frustratie dat de federale minister zich geroepen voelt om te zeggen hoe de middelen moeten worden gebruikt en dat de Vlaamse regering daar zijn eigen regels nog eens aan toevoegt. De minister spreekt over bepaalde projecten. Ik veronderstel dat het geld voor niets anders kan worden gebruikt dan voor investeringsprojecten en dat het niet kan worden gebruikt op de gewone begroting. De minister heeft daar geen duidelijkheid over gegeven. De opbrengsten van vaste activa zoals aandelen, moeten een bestemming krijgen in het kader van investeringsprojecten en niet in het kader van dagelijks verbruik.

Wat de voor Vlaanderen nadelige verdeling van de dertig miljard frank betreft, blijf ik op mijn honger zitten, evenals voor toekomstige verdelingen bij het behoud van de aandelenstructuur. Tot nu toe brachten de aandelen van het Gemeentekrediet weinig op voor de gemeenten. Men kreeg daar zeer weinig vergoedingen voor. Nu worden ze echter marktconform, wat betekent dat we voor de toekomst voor minstens 20 percent aandelenopbrengst worden gedupeerd. Dat is zeer veel en ik vind dat een onaanvaardbare situatie.

Hoogstwaarschijnlijk is dit een goede en een complementaire bankfusie. Laat het ons hopen, want ik kan er moeilijk over oordelen. Als de complementariteit tussen het Gemeentekrediet en een Nederlandse bank even groot was geweest, zou het in ieder geval veel moeilijker zijn geweest om die fusie in België te verkopen. Ik denk niet dat Frans-talig België dat zou hebben aanvaard. Ervaringen met Sabena leren ons dat dat zeker onmogelijk zou zijn geweest.

De voorzitter : De heer Van Vaerenbergh heeft het woord.

De heer Etienne Van Vaerenbergh : Mijnheer de minister, ik heb u alleen ondervraagd over uw bevoegdheid als voogdijminister, onder andere op het gebied van de taalwetgeving. Ik sluit me aan bij de heer Bogaert, dat 30 percent openbaar verkocht zal worden. 50 percent moet in handen blijven van de gemeenten. Er blijft nog een marge van 20 percent die de gemeenten onder elkaar kunnen verkopen, dit voor zover het Gemeentekrediet het toestaat. Wie zal dat toestaan ? Zal er tussen de gemeenten een markt worden gecreëerd ?

De voorzitter : De heer De Loor heeft het woord.

De heer Herman De Loor : Wat de samenstelling van het aandeelhouderschap betreft, heeft mijnheer Bogaert volledig gelijk. We kennen dit nog maar van in het begin van dit jaar. De voorbije jaren heb ik de algemene vergaderingen van het Gemeentekrediet regelmatig bijgewoond. Ik wil erop wijzen dat daar niemand van de gemeentebesturen ooit heeft om gevraagd.

De heer Verrijken zegt dat alleen burgemeesters zijn vertegenwoordigd op de algemene vergaderingen. Dat is niet juist : de gemeenteraden moeten hun afgevaardigde aanduiden. Dikwijls is dat niet de burgemeester.

De voorzitter : Minister Peeters heeft het woord.

Minister Leo Peeters : Mijnheer Bogaert, u zou de minister-president op de hoogte hebben gebracht. Ik moet zijn verdediging niet op mij nemen, dat zal hij zelf wel doen, maar de minister-president werd inderdaad op de hoogte gebracht en doet ook alles wat in de mogelijkheden van de Vlaamse regering ligt.

We hebben hier te maken met een n.v. die onder het vennootschapsrecht valt, dat moeten we allemaal toch goed beseffen. We moeten dan ook weten welk niveau de verantwoordelijkheid draagt en eventueel zou kunnen optreden tegen dergelijke constructies. Men moet de minister-president niet verwijten dat hij een aantal dingen niet kan bewerkstelligen, als deze op een ander niveau moeten worden geregeld. Ik heb niet gevraagd om me op de hoogte te brengen van de aandelenstructuur bij het Gemeentekrediet. We gingen daar met zijn 308 vanuit alle gemeenten naartoe, we waren het eens met alle voorstellen die daar werden gedaan en namen tijdens de middag wat meer tijd dan we deze middag zullen kunnen doen. Op die vergaderingen werd over deze materie nooit één vraag gesteld. Men moet dus niet beweren van niets te weten. Men had het dan misschien beter eens gevraagd. Ik heb het dan wel degelijk over het geheel van de aandeelhouders. Immers, als je wordt aangesteld in een bepaalde vennootschap, vraag je je toch af wie er nog van de vennootschap deel uitmaakt, hoe de samenstelling en de werking is. Ik wil niemand verwijten maken, maar we moeten er nu niet heel hard om gaan roepen, terwijl we er in het verleden niets over hebben gezegd. Zeker een Vlaamse regering die niet vertegenwoordigd is in die vennootschap, kan dit niet worden verweten, een Vlaamse regering die zelfs geen toezicht houdt op of commissarissen heeft in die vennootschap. We zullen het maximale proberen te doen binnen onze mogelijkheden, zowel op het gebied van het

toezicht op de gemeenten als van de taalwetgeving. We zullen doen wat we kunnen.

Wat de aandelen betreft, werd in de structuur voorzien dat het de gemeentelijke holding is die daarover de beslissingen zal nemen. Men moet weten wat men wil. We kunnen ons laten verspreiden en verdelen, of we kunnen ons bundelen in die holding. We moeten voor de sterkte kiezen.

Gaat het te ver dat we als voogdijregering iets zeggen over de aanwending van de middelen ? De federale minister had 100 percent vooropgesteld en mevrouw Demeester-De Meyer heeft daar mee over onderhandeld. In de Vlaamse regering hebben we besloten om een opening te maken en de besturen de mogelijkheid te geven om toch een vijfde van die gelden te kunnen besteden. We wilden promotie maken voor het besteden van deze gelden aan de schuldafbouw. Dit is de goede uitgangspositie. Mijnheer Taylor, u heeft al zoveel begrotingsdebatten meegemaakt : u weet dat dit de beste gang van zaken is. Strikt genomen zouden we dit aan iedere gemeente moeten opleggen. Ik wil als voogdijminister niet zo ver gaan. Ik wil wel de mogelijkheid geven aan de besturen die iets willen doen met het kapitaal dat ze op langere termijn hadden uitgezet en dat in een buitengewone dienst terecht zal komen. De keuze tussen verschillende investeringen moet worden gemaakt. Laat ons de mogelijkheid geven aan een aantal besturen om daar een vijfde van te kunnen gebruiken.

Nu is de vraag of we hier goed aan hebben gedaan of niet. Voor de ene zal het een goede zaak zijn, voor iemand anders niet, maar dat is natuurlijk het eeuwige probleem.

De heer Verrijken is niet meer aanwezig, maar ik hoop dat men hem dit antwoord zal overbrengen. Als er iemand de vergissing maakt alles door elkaar te gooien in dit dossier, dan is hij het wel. Hij maakt immers geen onderscheid meer tussen de n.v. op zich, het toezicht op de n.v., het aandeel daarin van de lokale besturen, ons beperkte aandeel daarin vanuit de voogdij en de besteding van de gelden die naar de gemeenten gaan. Het lijkt me zelfs dat hij bewust alle feiten in dit dossier door elkaar gooit. Ik ga daar niet verder op in, aangezien hij het zelfs niet nodig acht hier nog verder aanwezig te zijn.

De voorzitter : Mijnheer Beysen, krachtens het reglement kan ik u het woord niet meer geven.

De heer Ward Beysen : Mijnheer de voorzitter, het parlement heeft altijd het laatste woord.

De voorzitter : Als ik goed ben geïnformeerd, kan na het wederwoord van de minister enkel nog de interpellant tussenkomen. Ik verwijs hiervoor naar het hoofdstuk in het reglement dat handelt over de werkzaamheden in de commissies.

De heer Ward Beysen : Ik wens de minister zelfs geen vraag te stellen, ik wil hem alleen iets zeggen op dergelijke manier dat hij zelfs niet in de verleiding komt om te antwoorden.

Als de federale regering stelt, en de minister van Financiën in het bijzonder, dat de gelden moeten worden gebruikt voor de schuldaflossing, dan heeft dit natuurlijk ook te maken met een algemene schuldverlichting om op die manier aan de Maastrichtnorm te voldoen. Ik stel vast dat er geen overleg is geweest tussen de federale regering en de gewestregeringen.

Met redenen omklede motie

De voorzitter : Door de heer Verrijken werd tot besluit van deze interpellatie een met redenen omklede motie aangekondigd. Ze moet uiterlijk 24 uur na de sluiting van de vergadering zijn ingediend.

Het parlement moet zich daarover tijdens een volgende plenaire vergadering uitspreken.

Het incident is gesloten.

[...]

– *De vergadering wordt gesloten om 12.55 uur.*
